

CASTELL DE PERA I ROCA SARENY

Vallès Occidental-Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i l'Obac
Des de la Muntada retronant per la Canal i Font del Llor

Distància	10,5 km
Desnivell acumulat	489 m
Nivell de dificultat	moderat
Data	12 de desembre de 2018
Cartografia	Ed. Alpina. Sant Llorenç del Munt i l'Obac (1:25000)
Punts per a GPS	https://ca.wikiloc.com/rutes-senderisme/castell-de-pera-i-roca-sareny-31480882

Itinerari pel sector oriental del Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i l'Obac que ens permetrà visitar un seguit d'indrets prou interessants. La major part transcorre per la zona afectada pel gran incendi de l'agost de 2003 que va cremar 4.600 ha i, el que fou més greu: hi perderen la vida cinc persones d'una mateixa família.

La major part l'itinerari és perfectament senyalitzat i allà on no és així, els camins són ben fressats i no ofereixen dubtes d'orientació. Cal tenir en compte que en diversos punts ens caldrà ajudar-nos amb les mans per progressar.

Accés

Per la B-124 entre Castellar del Vallès i Sant Llorenç Savall, entre els punts quilomètrics 17 i 18. Pel costat del pont que travessa la Riera d'Horta, seguim la pista pavimentada (rètols indicadors) que s'endinsa per la vall, fins a l'aparcament de la Muntada.

Aparcament de la Muntada (508 m)

Creuem el pont sobre e la Riera d'Horta, anem a la dreta pel camí d'accés a la Muntada. Poc abans d'arribar-hi, uns indicadors ens senyalen a mà esquerra el camí esglaonat que s'enfila per darrera del mas.

La Muntada (505m)

Antic mas propietat d'un dels senyors del castell de Pera (s. XI-XII). Fou fill del mas el bandoler Joan Muntada, «lo minyó de Sant Llorenç» o «el Muntadeta». A primeries del segle XVII actuava amb l'escamot del nyerro Perot Rocaguinarda. Al costat del seu capitost, aconseguí escapar-se de la justícia en allistar-se al Terç de Nàpols.

Fou adquirit per la Diputació de Barcelona el 1998 i actualment està destinat a aula de natura i refugi. És destacable l'era enrajolada del mas.

Seguim l'SL C-56 Camí del Castell de Pera, ben fressat. Guanyem la carena de la Muntada i la seguim (N) en direcció a l'evident morral pedregós darrera del qual s'amaga el castell.

Abans d'atènyer el coll, haurem de superar el fort pendent per graonades rocalloses que ens obligaran a ajudar-nos amb les mans en algun punt. Un cop al coll, seguim els indicadors vers el castell, sense més dificultat.

Castell de Pera (740m)

Castell roquer adossat per la part de migdia a un gran penyal d'on deu pervindre el nom (pera=pedra).

El lloc és esmentat per primer cop l'any 1018. El 1157 figura com a amo del castell Arbert de Pera, senyor també del veí castell de Rocamur i de les castlanies de Castellar del Vallès i Ribatallada, en un jurament de fidelitat al comte Berenguer IV. Al peu del castell pel vessant ponentí hi ha el mas d'Agramunt. Tot i ser el més proper al castell, era patrimoni del Monestir de Montserrat. Fou habitat per la família Comapregona, la mateixa que vivia al mas veí de Pregona. L'any 1695, fou adquirit per la família Gibert de Mura, que el va reformar.

Continuem (NW), ara de baixada, deixant un corriol a mà dreta que prové del camí del mas Saladelafont.

Atenym el Coll de la Costa, on surt un camí a mà esquerra que baixa a Agramunt, que no prenem. Passem pel sota dues línies d'alta tensió i sortim a una pista que prové del Collet de la Casilla, a la carretera B-124, que prenem a mà esquerra (S). La deixem més enllà per una de precària a mà esquerra (1) per la que resseguim (SW) la falda llevantina de la Roca Sareny. S'acaba en un corriol pel que pugem (NW) al dolmen.

(1) Si no desitgem visitar el dolmen podem continuar per la pista que revolta la Roca Sareny i enfilem-nos-hi per un corriol al nord. D'aquesta forma solament farem la carena de la Roca en un sol sentit.

Dolmen de Roca Sareny (760m)

Cal bona dosi de perspicàcia per no confondre aquest monument megalític amb simples roques despreses de la carena. Fou localitzat casualment per uns excursionistes després que l'incendi de 2003 el deixés al descobert.

Aquí s'acaba la senyalització. Continuem (W) per un camí fins l'Era Ventosa, un ampli planell de sòl rocallós on hi acaba la pista del Collet de la Casilla. Prenem un corriol (ENE) que s'encara al molt evident contrafort meridional de la Roca Sareny, pel que ens enfilem amb precaució (certa exposició), ajudant-nos amb les mans en un parell de punts.

Roca Sareny (793m)

També l'hem vist anomenar com a Roca «Sareny». El punt més alt és un turó al mig de la carena, coronat per una fita, però la recorrem íntegrament, per camí fàcil, fins a l'esperó més septentrional.

Com sol ser habitual allà on es parteixen les aigües, aquesta carena, l'Era Ventosa, el coll de Pergona i la dels Emprius, que recorrerem tot seguit, fan de partió entre els termes de Mura (Bages) a ponent i de Sant Llorenç Savall (Vallès Occidental) a llevant. Vers ponent correspon a la conca del Llobregat a través de la Riera de Mura (dita també de Sant Esteve i de Nespres). Vers llevant les torrenteres desguassen al Ripoll i dons, correspon a la conca del Besòs.

Retornem pel mateix camí a l'Era Ventosa on pugem (SW) per un corriol fins al Coll de Pergona, que rep el nom del mas que té a prop. A mà esquerra en surt un camí que hi baixa, pel que podríem fer drecera, cas de convenir.

En fort pendent i alguna llaçada ens enfilem (W) a la carena. Poc abans d'atènyer-la trobem una bifurcació a mà dreta (fites) que obviem.

Carena dels Emprius

És un esquenall que s'allargassa des del Coll del Llor al peu del Montcau, vers el nord. Durant l'incendi del 2003 en aquesta carena es va aconseguir aturar la progressió del front evitant que penetrés més cap a l'interior del Parc, vers Mura. Seguim (S) el camí carener obviant dues bifurcacions a mà dreta que menen a la Vall.

Queixal Corcat (857m)

Prou més enllà albirem a l'esquerra una protuberància rocallosa lleugerament separada de la cinglera. Un corriol a l'esquerra del camí mena fins al collet entre el cingle i les roques on, abans d'arribar-hi cal superar un curt pas per una lleixa aèria. Podem evitar-lo baixant en fort pendent per terreny descompost i remuntant per sota la lleixa. La roca està literalment corcada per diverses fissures. Per una d'elles (esglaó metàl·lic) podem accedir al sostre.

Cau dels Emboscats (870m)

Poc més enllà, també a mà esquerra del camí, surt un ramal ben fressat en direcció al caire llevantí de l'estimball.

És una mena d'avenc al que hi baixem per sobre una roca tombada equipada amb dos esglaons metàl·lics. Després hi ha un ressalt amb una rústica però sòlida escala de fusta, que dóna a la galeria principal, paral·lela al cingle, on s'hi obre un gran finestral que forma una mena de sala lateral abocada al cingle. La cavitat acaba en un colze i una saleta de reduïdes dimensions, on es poden observar petites formacions.

El nom li ve perquè va servir d'amagatall durant la Guerra Civil a persones que s'escapolien de lluitar al front.

Recuperem el camí carener. Quan tenim al davant el Turó de Finestrelles, som al tram més alt de l'itinerari. Baixem al coll entre la carena i el turó i continuem davallant (SW) fins al Collet del Llor.

Collet del Llor (778m)

O de la Vall. Cruïlla de camins on, a banda del dels Emprius, hi arriba el que puja de la carretera al Coll d'Estenalles per la font de la Guineu. També el del Coll d'Eres, per on transita el GR 5, i el que baixa a la Vall d'Horta. Aquí recuperem els senyals indicadors.

Baixem doncs a l'esquerra seguint el GR per fort pendent entre llaçades. Quan sentim el brogit de l'aigua, ja som a prop de la font.

Font del Llor (611m)

Hi accedim per unes escales a la dreta del camí. Brolla sota una balma amb un doll d'aigua abundant i regular, en un indret és frescal i ben condicionat.

La canal del Llor neix sota coll d'Eres. Des de la font surt un camí que hi puja. A partir d'aquí forma el torrent de la Font del Llor que, barrejant-se amb el de la Pregona, forma la Riera d'Horta tributaria del riu Ripoll.

Continuem camí, ara molt més ample i planer, pel marge esquerre del torrent, fins al pont per on el creuem i continuem (E) per la pista d'accés.

Marquet de les Roques (547m)

El veiem a distància, des de la pista, a l'altre marge del torrent. És un gran casal de maó vermell d'estil historicista-neoromànic. Antoni Oliver, avi de l'escriptor sabadellenc Joan Oliver «Pere Quart» va encarregar, l'any 1895 a l'arquitecte Juli Batlle, un nou edifici sobre les restes de l'antic Mas Marquet del segle XIII. Actualment és propietat de la Diputació de Barcelona.

Joan Oliver hi passà llargues temporades i sovint hi organitzava vetllades literàries amb un grup d'escriptors, conegut com la Colla de Sabadell.

Prop de la pista hi ha un forn de pega restaurat i amb un penell explicatiu del seu funcionament.

Pista enllà retornem a l'aparcament de la Muntada.